

© Favori Yayınları

Öykü

Birinci Basım-Ocak 2021

Açılırken Tek Kilitli / Hasan Okan İşcan

Tüm hakları saklıdır.
Yayıncı izni olmadan çoğaltılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni
Fatma Türksöy

Kapak
Leyla Çelik

Kapak Fotoğrafi
Hasan Okan İşcan (Sohum Sahili)

Bizim Büro Matbaacılık Tic. San. Ltd. Şti.

ISBN – 978-605-7975-86-7

Sertifika No: 27671

Favori Yayınları

Kennedy Cad. No: 31/D Çankaya - Ankara
Tel:(312) 417 59 01
İnternet: www.favoriyayinlari.com
e-mail: favoriyayinlari@gmail.com

AÇILIRKEN TEK KİLİTLİ

Hasan Okan İşcan

ÖYKÜ

Anne ve babama...
Önce Işık vardı...

Leyla ve Süheyla'ya...

Gözümü kapadım, açtığımda kırk iz vardı. Kim, ne zaman bırakmıştı o ayak izlerini bilemiyorum. Ben bastım diyemem, izler adımlarımdan büyük çünkü...

İzin silinip kaybolmasını istemedim, sayfalarda da olsun istedim...

Çok eski günlerde Danimarka'da trende okunan kâğıtlar saklandı. Epey birikti saklanan kâğıtlar, birbirinden ayrı ama bağlı iki kelime, tek düğümle birleşti...

Mektupların hiçbirisi zarfa konmadı, ne öğrenci, ne asker, ne mahpus mektubu oldu...

Mektuplar biraz acelesinden yazıldı...

Belki mürekkep kalmaz, belki kâğıt kalmaz düşüncesiyle...

Gönderilmedi, postalanmadı mektuplar... Hepsinin sahibi geldi, hatta sahipleri geldi, kim nasıl anladıysa, nasıl gördüyse...

İz kaybolmasın, şimdi zarfa konma vakti...

Belki uzun bir yolculuğa çıkanın yareni olacak, belki, iz yüreğe dokunacak, kalacak orada...

...

Hayatta hiçbir şey tesadüf değildir diye düşünüyorum. Yaşam yolculuğunda yol arkadaşlığım çok oldu...

Kimiyle bir durak yol aldım, kimiyle devam ediyorum, kimi daha karşıma çıkmadı...

İçi dolu bir fileyi zar zor taşıyan yaşlı bir amca için kaldırıma çıkmak, adım atmak ne kadar önemli ise, daha emekleyemeyen ama ilk adımını atmak için çabalayan bebek için o ilk adım ne kadar önemli ise, bu izlerin kaybolmaması da benim için o kadar önemli...

Kırklandı, paklandı...

Saklananlar arasında yer alacak; Açılırken Tek Kilitli...

Yok hayır, serap desem serap değil...

Yok hayır, rüya desem rüya değil...

...

Kırık ayağın acısı olmasa serap derim, rüya derim...

...

Gerçek...

Yaşanmış...

...

Buluşalım diyoruz...

Nerede?

Suyu taksim ettiğimiz yerde buluşalım...

...

Ne zaman?
Günü taksim ettiğimiz saatte buluşalım...

...

Gündüz on iki
Gece on iki

...

Her ikisi de uyar bana...

...

Divan...
Eskiden kalan

...

Marmara...
Eskiden kalan

...

Onat...
Son terk eden oldu...

...

Bazen bir buket çiçek konardı masasına, o günü anımsamak için...

...

Yeni sene, gelmeden bir gün önce...
Bir bomba ile gitti...
Ocak ayında gitti...

...

K'ona...
Ocak, mutfak, aş oldu bize...

...

Neden bilmem, diyorum birkaç zamandır...

...

İnsanlar ikiye ayrılır...
Narton Şımd yapanlar...
Narton Şımd yapmayanlar...

...

Bir ömür boyunca belki bir defa yapılır Narton Şımd...
Sonra yapmadım denilmez...
Bir defa çıkmışsınızdır, görmüşsünüzdür...
İnkâr edemezsiniz...

...

Ocak ayında, yalnız bırakıp bizi...
Gittiler...

...

Şimdi yerinde...
Yavuz bir adam...

...

Ali'nin babası...
Ömer'in babası...

...

Esin'in çocukları...

...

Uzun zamandır müdavimi...
Gözlüğü gitmiş, saçları gitmiş...

...

Duygu, uzaktan izliyordur belki...
Zaten Khibla'yı dinlemeye gelen, 'adı olmayan' tek kadındı
Duygu...

...

Bir bomba...
Patladı deniyor...
Pınar kuruyor, hiç akmayacak şekilde kurutuyorlar kaynağı...
Ocak ayında, ocağını söndürüyorlar...

...

Ne rüzgâr ne de su döndürmez artık o değirmeni...

...

Dönmez o taş...
Taş gibi yerinde kalır, o koca taş...

...

Ocak ayında...

...

İlk haber geliyor, yerin altındayız...

...

Tıkanmış geçitleri görmeye inmişiz...
Geceler bizimdir diyenler, çıkar karşımıza... Yeraltı bizimdir
diyen, fareler var karşımızda...

...

İstanbul sizin ise...
Gece gündüz fark etmez, gün yüzü görmeyen her yer bizim-
dir, diyor fareler...

...

Kocaman kuyruklarını sallaya sallaya dolaşıyorlar...

...

Pınar, hiç dertleri değil...

...

Dert ettikleri tıkanan geçitler sadece...

...

Ocak ayı bitmeden...

Bir kürek geldi...

...

Balıkçı için verilen gibi olur sonu umarım...

...

Mısır Çarşısı, ince ve uzun...

Dallanıyor soldan ve sağdan

...

Baharat satan aktar...

Havlu satan manifaturacı...

...

Hepsi farkında...

Bir tek karar veren farkında değil...

...

Pınar kurudu...

Akmaz bundan böyle...

...

Sebil olmaz...
Bir hayır duası alamaz kimseden...

...

Üç çeşme olsa, üçü de aksa...
Üç sebilden su içenler, dua etseler sebinin hayrına...

...

Ocak ayında, bir ateş aldı mutfak...
Yanık ses geldi...

...

Ocak ayında, istemeden bir ateş sardı tüm duvarları...
Pınar kurumasaydı bu ay...
Aksaydı gürül gürül...
Söndürürdü istenmeyen ateşi...
Kül olmadan önce...

...

‘...Bugün kitapları yakanlar, yarın insan da yakarlar...’

...

Bir meydanda yakılan kitaplar için denmişti...

...

Pınar kurudu, kuruttular sonunda pınarı...

...

İstanbul'un dereleri çoktan kurudu.
Çoktan unutuldu, kuruyan İstanbul dereleri...

...

Babaları...

...

Bir başına, bir masada...
Kaç müdavimi kaldı onun gibi...

...

Taksim ederken zamanı...
Taksim ederken suyu...
Vardı da taksim ediyorduk...

...

Önce pınar kurudu, taksim edemiyoruz suyu...
Taksim edemediğimiz, olmayan, ateşi nasıl söndürsün?
Şimdi sıra zamanın...

...

Gün gelecek, taksim edilemeyecek...
Gündüz on iki, gece on iki diye taksim edilemeyecek zaman...

...

Gün yüzü hiç görmeyen, su gelmediği için tıkanan geçitlerde
dolaşan fareler, kuyruklarını sallaya sallaya dolaşacaklar...

...

Haydi, uğurlar olsun...

Çiğdem ve Nemyisjan'a...

Kuramadım...
Bizden, ilk giden o oldu...
Bizden, tek giden o olmayacak...

...

Bir Boğaziçi akşamı tanışmıştım...
Öyle bir söylerd ki...
'Caaaanım Kardeşim...' derken kimse duymazdı onu...

...

Selviler daha uzadı...
Bülbülderesi şırl şırl aktı o gün...
Kanatlandı matem duruşuyla, kanatlandı bülbüller...
Daldan dala kondular...

...

Yattığı yerden, ben iyiyim, bir şeyim yok, demişti...
Bir öpücük yetmedi...
Üçledi öpücüğü, kimselere göstermeden...

...

Birlikte mi gideceğiz, derdi...
Birlikte gideceğiz, dedikten bir süre sonra yine soruyordu,
birlikte mi gideceğiz...
Laf getirmek istemeyen kardeşi, o senin unutup unutmadı-
ğından emin olmak istiyor aslında, demişti...

Belki ritüeli unutmamak adına, tekrarlıyordu. Birlikte mi gideceğiz, diye söylüyordu...

...

Kuramadım...
Bir avuç toprak atamadım üstüne...

...

Ben yokken gitti...
Göremeden gitti...

...

Gideceğini biliyordum...
Gitmek istediğini de biliyordum...

...

Makriköy doğumluydu...
Evladım, ben doksan yaşındayım, derdi...
Bir kırk beş var, içimde...
Rahmetli anam derdi: Hayat bir gemi, akıl dümeni, kullan onu, göreyim seni...
Şimdi anası kolunda, Bülbulderesi'nden Üsküdar'a kavuşuyor bir nefes...

...

Hayat bir gemi, sessiz bir gemi kalkar bu limandan...

...

İçinde bir kırkbeşlik var...
İçinde bir doksanlık var...

...

Kırkbeşlik plak gibiydi, bu devrin adamı değildi...

...

Elimi uzatırken sessizce, her defasında...
Bilin ki söyleyeceğim adını...

...

Niyet edildi...
Er kişi niyetine...

Birgöl, Gül, Seda ve Serap'a...

Üç Kardeş...

Dokuz Kardeş...

Yaşar öldü mü, diye sordu. Ölür mü, adı üzerinde, adı Yaşar, dedim...

Benim üç Yaşar var bildiğim, dördüncü yaşıyor mu yaşamıyor mu bilemiyorum...

Sahneden aldığı alkışla yaşıyordur her perde kapandığında...

Dayanamadım benim için Namitok bile yaşıyor, dedim...

Dün, şair öldü dediklerinde, ölmedi diyenler gibi, dedim Namitok için...

Bayram adı. Senede iki gün değil, her bir ayrı gün bayram onun için.

Deli değilim, diyor sırf bu yüzden...

Bir Yaşar ile Aydın dağlarında, Bolu dağlarında dolaştım, zaman bulutu içinden geçercesine. Bir Yaşar kardeş oldu bana, benziyorsun dediler...

Bir Yaşar, okundu sayfa sayfa kitaplarından...

Bayram, bayrama gün kala kahveyi eksik etmiyor kum ocaktan, taze çekilmiş kahve alıyor, kahvaltı sonrasında ikram etmek için...

Köyün tüm çocukları birlik olup, önce hocanın, sonra köyün tüm hanelerine gidecekler...

Sıcakta erimesin diye buz dolu bir torbaya konacak kâğıda sarılı çikolatalar. Bakkal satamayacak üç gün dört gün, damaklardan tadı gidene kadar. Bayram, kahveyi yanında kuşlokumuyla ikram edecek...

Sabah namazından sonra, öğleden önce, kuşluk vaktinde, kimse gitmesin diye camiye, bol koyacak kuşlokumunu kahvenin yanına...

Bayram dokuz kardeş...

Kardeşlerinin en büyüğünün adı Yaşar...

Üç Kardeş...

Bir Yaşar dedim...

Üç Yaşar için...

Bir diye bahsettim, her bir seferinde...

Yaşı vardı, dedemin peşinden gitti, yedisi bitmeden...

Kravat geldi hediye, yadigâr kaldı ondan, celsede kullanmadım hiç...

Modası geçmedi kaç kış kullandım... Eskise bile yine kullanacağım. Nohçı şiirinde bahsetmişti, Sofya rakısına su kattıktan sonra...

Zamanın birinde ışık yakamayınca köyün gençleri, minarenin ışıkları yakılmış, kandil var zanneden çok olmuş... İmamın ikizleri varmış, alerjisi varmış bu ikizlerin... Ot alerjisi olan ikizler yüzünden tayin istemek zorunda kalmış, köyün imamları...

Aslında çok gitmek istemiyormuş köyden. Keçiboynuzunun asıldığı kapının altından, pek giren çıkan olmazmış. Cuma öğlenleri haliya basan ayaklar ne kadar eskitir halıları... Pek eskimeyen halılar antika olmuş zamanla...

İmam korkarmış, cemaat gelmesi bile camiye, halıları çalacak muhakkak birileri çıkacak diye düşünürmüş, boynuzu düşünen pek yokmuş... Nihayetinde okulların kapandığı şubat ara döneminde tayini çıkmış, çok uzağa değil en yakın ilçe...

Bahtsız ikizler, adı ilçe olsa bile, köyden hiç farkı yokmuş gi-decekleri yerin, yine yeşillikler arasında, köyden hallice büyük bir ilçeymiş burası... Bakmış imam çare yok, almış ikizlerini karısıyla birlikte, düşmüşler yollara, yükleriyle yeni yuvalarına...

Hikâyenin bundan sonraki kısmının, imamla ve ailesiyle bir bağı kalmamış. Biz dönelim tekrar köye ve camiye...

Yolda tavşan görmüşler, görmedim demişler, yolda tilki görmüşler, görmedim demişler, yolda keçi görmüşler, görmedim demişler, yolda leylek görmüşler, görmedim demişler... Yolların üçüncüye izin vermediği yolları geçmişler, geçmedik demişler...

İmamsız kalmış cami, ramazanda ne sahurda, ne iftarda ne de teravihte okunmuş ezan... Bayram sabahına kadar oruç tutmuşlar. Bayram sabahı okunmayınca kızmış sonunda köylüler... Köye gelen imam olmayınca, çare ıstık olur diye yakmışlar, yetmemiş.

Zangoç lakaplı yoğurtçu demiş, ben okurum ezan...

Ha çanı çaldım ha ezanı okudum...

Kahvaltıya başlamadan tilki, keçi, leylek ve tavşan bayramlaşmış...

Yeni imam bayramın ikinci günün sabahı iki çocuğuyla gelmiş. En büyük oğlunun adına Yaşar, en küçük oğlunun adına Bayram demiş köylüler...

Tesfire, Yüksel, Şelale, Özen, Betül, Sine, Jale, Hicran, Deneş, Emel, Beynan ve Hava'ya

Trenin kalkmasına üç saat var...

Kapı çaldı, beşine eşlik eden 'en genç', 'en güçlü' girdi içeri, beşiyile birlikte üstelik...

En genç olanla, adı en güçlü olanla arkadaş olduk, ikimiz de konuşamıyorduk, o benden daha fazla anlıyordu...

Kolay değil, bir dilbilimcinin torunu olunca, en güçlü'nün anlamaması mümkün mü?

En güçlü, en genç olan torun, konuşmaya başlayınca dile gelecek anadilinde...

Yolcu olduğumu duyunca, trenin kalkacağını duyunca, yıllar önce yaptığı gibi yaptı...

İsmi verdi, benden selam söyle, dedi... Müzede çalışan akrabasını sordum...

Onunla çalıştığını düşündüğüm, efsaneleri kâğıda dökeni sordum...

İç geçirdi, yıllarca birlikte çalıştık, dedi...

...

Yıllar önce yaptığını yaptı...

...

Dost olmuşlar o zamanlar...

O zamandan bu yana...

...

Telefonun yazdırıldığı dönemmiş...

Daha anlatılan hikâyelere hiç başlayamadım...
Daha gördüklerimi anlatacağım...
Daha gördüklerimi yazacağım...
Dokuz günde, dokuz gecede...
Dokuz seneyi yazacağım...

...

Üç gecesi uykusuz geçen dokuz gece...

...

Önce, karnıyarık yemediğim gecedan başlayayım, dedim...
İlk gelen maya ile yapılan yoğurdu, kaşıkladığım gecedan
başladım...

...

Bir sabah öncesi, doya doya yediğim kaymak... Doya doya
yediğim kaymak yanında, buz gibi bir bardak, üstünde hâlâ
kaymağı olan süt kokan süt...

Biter mi...

Kezban'ın çok sevdiği o kaymağın üstüne, bir kaşık bal, çaya
konan cinsten hani...

Hele Jankat'ın alıp, unuttuğu peynir...

Kızartılan hamur kokusu mutfaktan daha çıkamamış, iştah
açtıkça açıyor o koku...

Bir tabak içinde, üst üste konmuş halujlar...

İşte dünden kalanların, aklımdan çıkmadığı...

...

Yoğurt...
Sıcak bir börek...
İçi sevgiyle dolu...

...

İlk geldikleri zamanlar...
Tabakta üst üste konmuş gördüğüm, o sıcak halujlardan bir
tane bulabilmek için, saatlerce kuyrukta beklenen zaman-
lar...
Sıranın geldiği, ancak bu sefer halujun bittiği zamanlar...

...

Parmak ile numara çevrilen telefonlar...
Postaneden yazdırılan telefonlar...

...

Şimdi yazılan telefonun, iki gün sonra çıktığı zamanlar... Bu
nedenle, her bir ayrı gün için, ayrı ayrı telefonun yazdırıldığı
o dönemler...

...

Belki o zaman, sevdiği yanına gelsin diye aradığı... Sevdiği
geldikten sonra, diğer sevdikleri gelsin diye, her gün ayrı ayrı
yazdırılan telefonlar...

...

Arkası açık kabinden, gizlice konuşulamayan dönemler...

...

Torunu şimdi en genç olan, torunu şimdi en güçlü olan...

...

Bir kız bir erkek babası... Bir kız bir erkek annesi...

...

Yazdırılan numaranın çıktığını duyunca, aynı anda telefona gidiş...

...

İlk gelen maya sağlamış demek... Gelmiş günümüze kadar...

...

Telefonla haberleşilen, o günlerden kalan dostluk sağlamış...

En genç olan şimdi, o kız ile...

En güçlü olan şimdi, o erkek ile...

Arkadaşlar...

...

Bir köşede resimler...

Çatısı yine zorlukla kapanan günlerin resimleri...

Kaç hikâye çıktı...

...

Söz vermiştim...

Mızıka bile çaldım...

Arkada kokulu üzümler dinledi mızıka sesini...

Arkada kabuklu üzümler dinledi mızıka sesini...

...

Bir köşede resimler, aile resimleri...

Diğer köşede resimler, ailemizin resimleri...

...

İşte o telefon kabinine giren, iki ayrı numara sahibi...

Benim yazdığım telefon diyerek, sarılmışlar ahizeye...

...

Dostluk başlamış, o günlerden...

...

En genç olan torun...

Adı, en güçlü olan torun...

...

Trenin kalkmasına üç saat var...

...

Evden beşimiz birden bir çıktık... Dönerken üç oldular...

...

Semaverler düzayakta, arkada asmanın gölgesinde...
Köstekli saatler, bir kurmaya bakıyor, çalışmak için...

...

Göremediğim müze yerine geçti...
Trenin kalkmasına üç saat var...
Köstekli saatler durdu...

...

Tül perde kapalı...
Gece vakti, trenden dağları görmek pek mümkün değil...

Oya, Işık, Işıl ve Süreyya'ya...

Üçledik değil mi...

Yemek, pişirildiği kadar sıcak yenmez...

Neden bilmem çok hoş geldi bu söz kulağıma...

Islanmış bulgur tekrar kurutulmaz...

Toprak ıslanmış ise ekilmez...

Yağmur yediye kiraz kurtlu olur. Bağ bozulmaz, yağmur yediye sirke olur, bozulan bağın o salkımları...

Salkım Hanım'ın taneleri salkım salkım yenilirken, akla gelmez üzümün kara mı beyaz mı olduğu...

Bir yaz daha bitiyor, güneşin batışı aynı, güneşin doğuşu aynı... Değişen güneşin doğumunu, batışını seyreden yine biziz...

Eski taş plaklar taş gibi, bir taş daha eksilirse yeni bir ham taş daha gelecek o eksik duvara...

Yine bulunamadım...

'Bir garip yolcuyum...' sesiyle geliyor aramıza...

'...yalan dünya...' laf arasında geçiyor yine o şarkının...

Haykırıyorum ben!

Üçledik değil mi! Üçledik... Dört bir yanda duyulsun, Üçledik...

Nurdan, Muk, Meral, Sila ve Ayda'ya

Sene bitmeden...

Sene bitmeden...

...

Her şey olacağına varır...

Yolun sonuna azmeden varacaktır...

...

Dün telefonlaştık, anlattı bana...

Buralarda bu dönem uzun geçer...

Neredeyse ocak ayının ortalarına kadar...

...

Çok dert etmem...

Köpekler, kediler...

Arkadaşım onlar...

Ağaçlar, çiçekler, böcekler...

Onlar da anlıyor artık beni...

...

Kumru...

Beyaz Güvercin...

...

Dinliyor dinliyor, en sonunda diğerklerini gördükten sonra
iniyor ikisi de...
Ancak, önce sohbet ediyor ikisi de ayrı ayrı...

...

Aradım bu akşam...
Sesini duymak için, dedim...

...

Memnun oldu içten içten...
Ne zaman geleceksin diye sormadı...
Biliyor, imkân olunca yanında olacağım

...

Anlatmaya başladı...
Bak, ne oldu biliyor musun...
Evden aslında çok dışarı çıkmıyorum...
En fazla yürüyerek yarım saat evden uzaklaştığım...

...

Kazı yaptıklarını gördüm...
Eskiden tanıdığım da aralarındaydı...
Dört kişiydiler...
Bin beş yüz yıl öncesine ait bir tepe önünde...
Kazılıyordu...
Karşımda bir ağaç kökü vardı...
Kökün nereye kadar gittiğini görüyordum...

...

Bir ekin üstünde yetmiş ağaç...
Yetmez mi...

...

Bir ağaç dibinde...
Eşeledikçe çıktı...
Eşeledikçe çıktı...

...

Ortaya bir kadın çıktı...
Bin beş yüz yıl öncesine ait bir kadın...
Topraktan çıktı...

...

Süsüne düşkün kadın, o zaman da bile...
Küpesi var kadının...
Küpe kemiğe dayanmış... Koca bir halka küpe...
Halkaya takılı üç yuvarlak top...

...

Kemiğe dayanmış...
Kulakların yerinde küpeler var...

...

Güzel kadın...
Bin beş yüz yıl öncesinde bile güzel...

...

Topraktan bir toprak çıkmış...
İçinde kurumuş üzüm...

...

Ağaç nasıl yetişmez orada...

...

Toprak üstünde ağaç...
Kadın üstünde ağaç...

...

Üzüm, kurumazdan önce beslemiş...
Su vermiş...

...

Toprak vermiş, topraktan çıkan...

...

Kadın küpesini vermiş...
Dalı olmuş ağacın...

...

Bin beş yüz yıl öncesinden küpesini veren, güzel kadın...

...

Her şey olacağına varır...

...

Bilemezdi, çok sevdiği küpesinin tekrar gün yüzüne çıkacağını...

...

Kulağına küpesini takan iki evladı da bilemezdi...
Çok istemesine karşın, üzerinde ağaç yetiştiren kocası da bilemezdi...

Teresa, Laura, Funda, Emine, Buket ve Selda'ya

Perşembe akşamı...

Kapı ne kadar çok açıksa, o kadar çok soğuk olur...

Kedi kafasını uzatır. Girsem mi girmesem mi diye, kalır eşikte...

...

Ormanda ilk ağaç kesilince, emsal olur diğerlerine...

Tek bir dal kesilince...

Gerisi gelir...

...

Yangınlar gibi...

Yangın, ormanı kül yapar...

Toprakta ne yaşıyorsa...

Kül, rüzgârla savrulur...

...

Üçten sonra yazmadın, dediler çünkü...

...

Kapı kapalı, içerisi sıcak...

Bırakın kedinin, aslanın bile imrendiği...

Üç sobalı içerisi...

...

Perşembe akşamı...
Onuncusu tekrar ediliyor...

...

Daha önce görmüştüm...
Bir defa daha görüyorum...

...

Senelik kelime gibi...
Başladı...
A ile başladı...
B ile devam ediyor...

Dilerim yirmi dokuzu görürüz...

...

Perşembe akşamı...

...

Doğu'dan geldi...

Doğu'dan geldi... Doğu'dan geldi...

...

İlk duyduğum çekiç sesi... Perşembe akşamı, dörtlemedi...

Esin, Ersin, İrem, Berna, Zehra, Neslihan ve Talia'ya

Kılıç el değince kesiyor...

Kıldan ince, kılıçtan keskin diye söylemişti sütkardeşi...

Elin altında olunca, kılıcın o derin keskinliği daha bir çıkıyor ortaya.

Kılıç, el değince kesiyor...

Bir el birini, bir el bir başka birini kolluyor... Kılıç taşa saplanmış, çekince duvardan kılıcı, düşmüyor duvar, el var üstünde o duvarın...

*Resmiye, Matez, Tülay, Rengin, Bengn, Yücel, Berat, Serap
ve Aye'ye*

Saat...

Westminster Abbey n...

Big Ben...

Saat...

Tam gle vakti... Gölgeler yok ortada...

Gece yarısı...

...

12...

...

Kara gölge yok ortada, glen olmadığı gibi...

...

Nelson Mandela...

Gölgesiz gidivermi...

Nural, Sinem, Gupse, Nesrin, Atiye ve Gaye'ye,

Kar en çok dağlara yakışıyor...
Kar, en çok dağlara yakışıyor...

...

Tüm renkleri yorgan gibi örtse bile, eninde sonunda göle can veriyor eriyen kar, yerini puslu havaya bıraksa bile...

Gece bir müddet saklasa bile yaşamın renklerini, güneş dayanamayıp teker teker çıkarıyor, her birini ayrı bir yaprakta...

...

Yağmurun gücü denize götürüyor devrilen ağaçları... Devrilen ağaçlar olsun. Olsun ki denize gitsin yağmurun gücüyle...

Ne kadar renkli olursa olsun, durgun bir göl gibi geçmesin yaşamımız...

*Ayşen, Melda, Pınar, Elvan, Şebnem, Fisun, Cemre
ve Alisa'ya*

İşte orada...

...

En son yenilenin tadı kalır sadece...
Kaldırımı olmayan...
Yol ile kaldırımı aynı taş olan yoldayım...

...

Başından da girseniz, sonundan da girseniz, hep çıkar karşı-
nıza...

...

Başı ya da sonu demek yanlış, neresi başı neresi sonu kimse
bilemez...
Yukarı doğru, aşağı doğru demenin yanlış olduğu gibi...

...

İşte orada...
Soğukta, kestane satanlar vardır her daim...
İnsafına gelmişse eğer, esnaf ise, sığağından verir... Siz yine
de söylersiniz, sığağından ver diye...

...

Kapalı bir alanda beyaz...
Açık bir alanda siyah eldivenleriniz vardır...

Parmaklarınızın soğukla temas ettiği eldivenler...

...

Soyarken parmaklarınız yanar, o soğuk havaya rağmen...

Kaç tane yenir ki...

Küçük bir kese kâğıdıdır nihayetinde...

...

Okunmuş gazeteden yapılmamıştır...

Kalmamıştır artık...

Beş liralık kestane girer o küçük kese kâğıdına...

Yolun sonuna kadar yersiniz teker teker...

Yanınızda birisi varsa, iki tane kalınca dibinde, birbirinize ikram bile ederseniz.

Sen al, yok sen al diyerek...

...

Keyifle yenir teker teker, eğer sıcaksa, diyecek yoktur keyfinize...

Bazen, vardır arada o sıcak kuru kestanelerden biri, o sert havada yutkundurmayacak kadar kurutur boğazınızı...

Hava yüzünden belki de...

...

İşte, paylaşılmış olsa da olmasa da...

En son yenen kestane acı çıkarsa eğer...

Acı tat kalır ağzınızda...

...

Son yenenin tadı kalır sadece...

Kese kâğıdı dibinde kalan sonuncudur en son tadı veren...

...

O siyah eldivenleriniz olsa bile...

Ellerinizi silkeler, birbirine sürter, böylece o acı tadın kaybolmasına yardım edersiniz, hiç işe yaramadığını bilerek üstelik...

Banu, Başak, Beril, Buket ve Burcu'ya...

Eski valizler gibi...

Az kaldı...

Köprüyü geçmeye az kaldı...

Her konan bir tahta parçası, köprüyü başarıyla geçenlerden
bir anı olarak kaldı geriye...

Her geçen biraz daha sağlamlaştırdı, bir tahta daha koyarak...

Sonunda, kimsenin geçemeyeceği kadar ağır oldu o köprü...

...

Eski valizler gibi...

Taşıdığından daha ağır valizlerimiz oldu...

İçinde gömlek pantolon derken, aslında anılarımızı taşıdık...

Valiz, içine konanlardan daha ağırdı her daim...

...

Az kaldı köprüyü geçmeye...

Neden karşıya geçiyorsunuz, diye sorduklarım...

Yeşil olduğu için, dediler...

Bu yaka yeşil değil sanki...

...

Derdimiz, bir tahta daha koymak o köprüye...

Taşıyacağı ağırlığı bilemediğimiz için karşıya geçmek gerek...

...

Köprüyü geçmeye az kaldı...
Canan, Janset ve Özlem'e

İlk doğru neydi bilmiyoruz...

İlk başta, tek bir doğrumuz vardı...
Kabul ettiğimiz tek bir doğru...

...

Tek bir doğru kabul ettiğimiz üstüne, bir başka doğru eklendi, ilkinden yola çıkarak...

...

Bu doğru, bir lokmayı tuzlayıp saklamak oldu...
Bu doğru, bir eti kurutup saklamak oldu...

...

O ilk doğru, doğru olarak kabul edildikten sonra, onun doğruluğunu tekrar ispata gerek kalmadan, diğerleri eklendi kolaylıkla...

...

İlk doğru neydi bilmiyoruz...
Nefes alıp-vermek doğru ise, ikinci nefes alıp-vermenin doğruluğunu sorgulamayacağız bile...

...

Birisi ben kırmızı böcek 'seviyorum', diğeri ben beyaz gül 'seviyorum' diyene kadar...

...

İlk doğru kabul ettiğimiz doğrunun üstüne konacak yeni doğruların biteceği gün, ilk doğru kabul ettiğimizi sorgulayacağız...

...

Önce, yeni yıl vardı...
Kutluyoruz, doğru kabul ettiğimiz yeni yılı...

*Demet, Deniz, Didar, Derya, Didem, Dilara, Dilek, Dilhan
ve Dîlfikar'a*

Taş fırın...
Aslında kış vakti...
Aslında uyku hali...
Uyurken nefes alacağım...

...

Taş fırın...
Ocak yanarsa eğer, sıcaktır taş fırın...
Odun yanarsa pişirir ekmeği...
Herkes bir lokma alır, taş fırında pişen o mayasız ekmek-
ten...
Ekmek biter, tadı kalır sadece geriye...
Yanan odun külleri soğusa bile, kalır taş fırın içinde...
Geriye kalan is, gösterir kaç ekmek piştiğini...

...

İstiklal Caddesi...
Cadde-i Kebir...

...

Caddenin bitmesine yakın bir yerde, sırtını Sofyalı'ya dayar...
Dokuz güç verir...
'Siyah Saçlı Kadın', gezmiştir o sokaklarda...

...

Narmanlı Yurdu...
Soğuk Ülkenin Zindanı...

...

Kitap bilen kardeşler, oda oda kiralamışlar...
Narmanlı Hanı...
Narmanlı Yurdu...

...

Kediler terk etmemiş...
Akasya ağaçları morsalkımlarıyla, sanki Piyer Loti kahvesi gibi, mesken edinmiş buraları...
Hay ses vermiş, sessiz ses olmuş binlerce defa...

...

Markiz'in baharları, duvarlarda ayna üzerinde yer edinmişken...

...

Soğuk Ülke tarafından zapt edilen toprağa, ayna üzerinde bile bahar gelmeyecek diye düşünen...

...

Tek bir odasına sığmış...
O koca uzun bıyıkları, günbegün uzatmış...
Kalın duvarlar, soğuğu geçirmemiş içeri, zindan olduğu zamanlarda tutsak vermemiş dışarı...

...

Beyaz sütunlar, gökyüzüne doğru yükseliyor...
Tam girişinde güneş gibi parlayan, kemerli o kapı...
İçeri çekiyor önünden geçenleri...
Barikat, göğüse degecek bir kılıç ucu olsa da, avludan gelen
esinti, akasya ağaçları arasından süzülerek çarpıyor suratını-
za...
Esinti gel diyor, ılık çalarak...
Çatısı olmayan avludan bakınca, göz kırpmış ay gözüküyor
gökyüzünün maviliğinde...

...

Taş fırında pişen ekmeğin tadı...

...

Taş han, adına Narmanlı denen han...
Kül gibi kedilerini saklamış, morsalkımlı akasyalarını sakla-
mış...

...

Ocak ayı biterken, ocak tütsün diye iki ocak yakılmış...
İki lokma ekmek yenmiş, her bir fırından ayrı ayrı...

Hayriye Melek'e

Gece yarısı olmadı bile...

Acele ettim, günün değil son günlerin nafakası oldu benim için...

Beklemedim günün bitmesini...

...

'Hamuru, gün ışığında, aydınlıkta kızartın...

Kokusu aydınlıkta dağılsın dört bir yana...

Ruhlar, kokuyla beslenirler...'

...

Gece yarısı olmadı bile...

Zeynep, Edith, Elif ve Aslı'ya...

Aralarından gözüktüyor...

Gece yarısına kadar çalışanlar...

...

Aralarından gözüktüyor...

Gece bile olsa, süzen ışıyla bayrak dalgalanıyor...

Rengini güneşten alan bayrak...

Gece yarısına kadar çalışanlar, köprüden geçenler gibi haklarını alıyorlar...

...

Kitap açık...

Sayfasını, her gece bir başkası çeviriyor...

Doğudan gelmişti kitap...

Doğuya gitti, köprü üstünde duranlarla birlikte...

...

Adını bir daha anmak için, kan kırmızısı, bir şişe daha var...

Marcella'ya...

Bir perşembe gecesi...
Sormayın söylemem...

...

Bir perşembe gecesi...
Bittikten sonra, sofrada lokma paylaşılmadan...
Birlikte gidildi...
Olmayanlar da geldi...
Bahçeli bir eve geldik...

...

Tamer;
'Bu ev, böyle bir onuru yaşamadı', dedi...
Zor günde söyledi üstelik...

...

Sormayın söylemem neden olduğunu... Bir teşekkür ediyorum sadece...

...

Tamer gibi...
Onuru yaşadım...

...

Her bir gece, başka bir şey dikkatimi çekiyor...

...

Adımları öğrendim bir daha...
Adımları öğrendim bir daha...
Adımları öğreneceğim bir daha...

...

Parmaklar... O parmakların, isten kararmış olduğunu gördüm...

...

Yananları karartırken, o iki parmağın isten kararmış olduğunu gördüm...

...

Sormayın söylemem neden olduğunu...
Sormayacaksınız, çünkü zaten biliyorsunuz neden teşekkür ettiğimi.

Kadın Doktor, Eczacı ve Hemşirelere...

Kardeş Sofrası...

Bilenlerin çok rahatlıkla tahmin edeceği üzere, bir gece önce uyku girmedi gözüme...

O sabah, her sabah olduğu gibi hazırlandım...

İşe gelip bir bardak sıcak çay içerken fark ettim, meğer kemerimi unutmuşum...

Çok uzun zamandır hiç başıma gelmemişti...

...

Pantolon düşmüyordu üstümden, ne eksikim ne fazlam vardı demek ki...

...

Şimdi üzerinden üç gün geçti...

Güzel Atlar Diyarı, Kapadokya'dan günü karşılayacağım...

Taşın, en kolay şekil aldığı topraklardayım...

Rüzgâr yetiyor bazı topraklara...

Çekiç ihtiyacı yok...

Düzenli esen rüzgâr, şekil veriyor istediği gibi...

Yine bu topraklarda yetişiyor o güzelim üzüm ve yine bu topraklarda şarap oluyor...

...

Kaçmak için, yerin yedi kat altına girmişler vakti zamanında...

Gökyüzünü göremeden yaşamayı göze almışlar...

...

Üç gün geçti...
Üç basamak geçti...

...

Alıştım kemersiz olmaya...
Sonra hatırladım, zaten alınmıştı içeri girerken... Bu sefer
ise, ben aldım dedim kendi kendime...

...

Doğum günümde adım atmıştım... Steinbeck kıskanmış olsa
gerek...
O gün doğum günüymüş...

...

Kapının önünde, iki değil dört kişiydik...
Kapının önünde, aslında bir olduğumuzu sonra anladım...

...

Yücel, yüce olarak gösterdi yüzünü, yüceldi gözümde bir da-
ha...

...

Kardeş Sofrası...
Duvarda bir balıkçı resmi, tam karşımda...

...

Resme bakınca, balık olduğumu hissettim...
Çabuk unuturum diye tekrar ediyorum, çabuk unutupyoruz
diye tekrar ediyoruz...
Tekrar ediyoruz, balıklar bile unutmuyorlar bu sık tekrar edi-
lenleri...

...

Ağa takıldığımı, takıldığımızı hissediyorum...
Ağdan kurtulan balık varsa da, ayrılmıyor ağ içinde kalan di-
ğer balıklardan...

...

Ağdan kurtulan balık, özgür balık, özgür iradesiyle kalıyor ağ
yanında, diğer balıkların yanında...

...

Ağ tekneden çekiliyor...
Ağ çekildikçe, denizden kopuyor içinde kalan o balıklarla...
Hep birlikte tekrar ediyorlar...

...

Özgür iradesiyle bir yere gitmek istemese de, gidemiyor ağ
dışında kalan...

...

Balıkçı teknesinde, bir dolu balık...
Üstlerinde dolaşan martılarla, kıyıya kadar bir deniz mesafe-
si kadar gidebiliyorlar...

...

Ağ çekildikçe balıklar daha çok sokuluyor birbirine...
Tekne, üstüne gün doğmadan yol alıyor...
Sabahı bulmadan...

...

Balık yumurtasını taşıyor, nehrin ters istikametine giderek...
Özgür iradesiyle gidiyor, ölüme bile bile gidiyor...

...

Ağdan kurtuldum fakat gitmedim bir yere, özgür irademle
geldim buraya...
Ağa takılmadan, tekne üstünde buldum kendimi...

...

Nehre karşı yüzdüm...

...

Kemerim yoktu üstümde...
Ağ içinde de değildim...

...

Geldim...

Sibel, Semra, Eylem, Melike ve Makbul'e

Yine bir alıntı...

...

Sakal tıraşı oldu...

Kolonya süreyim mi diye sordu, her gün olduğu üzere...

Hafifçe başını kaldırır gibi yaptı, aşağı doğru eğdi o uzun boynunu, daha az yaksın diye sanki...

Bir yutkundü, Âdem'den beri boynunda duran hareket etti...

Kolonya yaktı, hiç ses çıkarmadı yakmasına...

...

Yaktığını gayet iyi bildiği için, sürdükten sonra hafifçe havluyu salladı...

İçerde koku yoktu sanki, ıslak havludan gelen kokuyu duydu, kolonyanın kokusunu da, yanmasının acısını da bastırdı o hiç sevmediği koku...

Kan akmamıştı, yüzüne sürülen taş yüzünden...

...

Yine bir alıntı...

Yine bir çalıntı...

Gün yüzü göstermeyeceğim demişti...

Görse ne olur, hiç geç kalkmazdı, üç kuruşa sakalını kestirmeye berbere giderdi...

Berber o saatte, sırf o geldiği için açardı dükkânı... Siftah yaptıktan sonra, ancak çayını çorbasını içerdı...

...

Berbere erkenden gittiği için, fırsatını bulmak kolaydı...
Kurşun dökelim, dediler bir sabah...
Şapka olur, gömlek olur, pantolon olur, dediler...

...

Kurşun döktüler...
Acayip acayip şekiller döküldü... Bir okuyanı beklediler...

Okuyan, okudu üfledi...
Ağzını açtı, açtı, açtı...
Esnedi hakkını vererek...

...

Nazar, dedi...
Kan akacak, dedi...

...

Bir damla kan akmış o gün.
Berber, taşı yüzüne sürmeyi unutmuş...

...

Alışık olmadığı için, gömleğe buluşan kan ile başlamamış
güne...
Kahve bile içmeden üstelik...

...

Kurşun ağırdır...
Kan kurşun kokusunu alır...
Kan gidemez kurşundan uzağa...

...

Kan kurur, kurşun ağırlaşır...

...

Berber ne der, kolonya bir defa yakar...
Yaksın, sonra bir daha yanmasın kanayan...

...

Bir sigara sardı, yakmayan kibritle yakmaya çalıştı...
Parmağı yandı tütünden önce...

Ezgi, Fatma, Ferda, Şeyma, Oylum'a

Basmati...

Bir çitin ardında değil...
Çit bile olsa girilemeyecek değil ki...
Bir bahçe...
Hani, ne bulmak isterseniz...

...

Hemen yanına oturdu...
Basmati...
Bir tabak bitirmişti...
Her biri binbir zahmet ile toplanan o pirinç tanelerini bitirmişti...
Hep soruyordu, keşke olabilse...

...

En sertinden kahvesini içti...
Kumda olan gibi olur muydu...

...

Basmati...
Uzaktan tadı geliyor...

...

Bir bahçe...
Hayal edin...

....

İçi renkli...

Bir su kenarında...

Sevdiğiniz hayvanlar var...

Ağaçlar var...

Kuşlar ötüyor...

Dans eden kelebekler var...

Dans edenlerin üstünde dans ediyor kelebekler...

Sonra müzik geliyor, dansa eşlik ediyor...

...

Hepsi, hayal etmekle başlıyor...

...

Bembeyaz ilk başta...

Önce bir fırça darbesi...

Önce bir dokunuş...

Önce bir nota...

Önce bir adım...

...

Hepsi sırasıyla...

Halı dokumak gibi...

Hasır yapmak gibi...

...

Bitince, hayal ettiğiniz çıkıyor ortaya...

...

Basmati...

...

At kılı...

Bir fırça darbesi ile karşımıza çıkıyor...

Fırça olamayacak kadar uzun at kılı...

Dörtnala giden bir at gibi, senfoni oluyor at kılı...

...

Bir keçi...

Bir boynuz...

...

Bahçe, ardına geçilemeyecek kadar uzak değil...

O kadar uzak değil...

...

Bir at kılından ne sesler çıkacak...

...

Doru at...

Yağız at...

...

Kim ne sesler çıkaracak...

21

Terlemek...

Ayaklarını sürükleyerek yürüyüşü nam salmıştı...
Yürürken çıkardığı o sestî aslında...

...

Hadi gidelim, adı köy olan o ilçeye...
İlkokulda hecelemenin yeni öğrenildiği, trenin arada bir geldiği, o küçük ilçe...
Adında köy olan, o küçük ilçeye yakın gerçek bir köy...

...

Abdallar diyorlar, ancak biz aptal anlıyoruz, çocuk akli işte ne olacak...
Adı köy olan yerden, kendi köy olan o köye gitmek, ne güzel...

...

Ağacından dut yemek...
Doyasıya koşmak, oynamak...
Terlemek...
Kazanından pekmez yemek...

...

İşte, o köy abdalının mezarı...
Üzerine bağlanan paçavralar, iplikler...
Yansa, bin sene kendi kendine sönmeyecek bir ateşin sahibi o mezar...

...

Köyün girişinde küçük bir su...
Eline tokmağı alan, o su kaynağında...
Yıkıyor, ele ne geçerse...

...

Tokmakla çamaşırlar...
Tokmaksız çocuklar...

...

Esas, o su değil elbet...
Su gibi, köye kaynak olan o abdal mezarı...
Abdal mezarı koruyucusu da bir abdal...

...

Yaradan öyle yaratmış...
Tüm ayak parmakları yamuk o abdalın...
Abdalın her iki ayağının başparmakları dışarı doğru, diğer
parmaklar da yamuk, o başparmağı takip etmişler...
Doğdu doğalı, bir patik giymiş, bir daha ayakları topraktan
kopmamış o abdalın...

...

Terliklerini sürüye sürüye yürüyenden, korkar olmuş...
Topraktan ses çıkarırmış, ayaklarını sürüyen...

...

İşte abdallar köyüne isim veren, abdalın mezarını koruyan o
abdall, mezarın etrafında dolana dolana toprağı eritmiş...
Toprağın sesi olmuş sanki...

...

Mezar yükselmiş, toprak eriyince...
Abdallar köyüne ismini veren abdalın mezarı, abdal sayesinde
yükselmiş o abdallar köyünde...

...

Terlikle yürüyen, onun gibi topraktan ses çıkaran olursa,
korkarmış yamuk parmaklı o abdal...

...

Tokmaklı da tokmaksız da olsa, çıkmamış ayaklarına renk
veren o kara toprak...
Parmakları çarpık, patikten başka ayaklarını saracak başka
bir şey bilmeyen abdalın kara ayakları olmuş...
Toprak sarmış...

...

Uzak kalınca deliriyorum, demiş...
Uzun ayrı kalınca, parmakları yamuk olmuş...
Topraktan ses çıkarmış...
Patikten başka bilmeyen ayakları olmuş...

...

Eliyle kumdan kale yapmış...
Tırnakları düşmüş, kilden toprağı kazmış parmaklarıyla...
Kale büyümüş...
Toprak erimiş, eldiven giymiş...
O örgü eldivenlerin ilmiğı genişmiş...
Kum tanesi bile geçermiş o ilmikten...

...

Toprak erimiş...
Taş çıkmış ortaya...
Bir gözü gözükyormuş, göz göze gelmişler...
Alını topraktaymış daha...
Sürüklemiş bir adım daha...

Femihan, Handan, Behice, Elif, Zeynep, Sevgi'ye...

Erik çıktı...

Bu gece bekleyenler, soranlar için gelecek...
Zarfı çoktan kapanmış, bir mektup bu...
Açılmış zarfı, bir daha kapattım...

...

Bir parmak, bir yönü işaret ediyorsa, geri kalan parmaklar
diğer yönleri işaret eder...

...

Bir gün, diğerinin aynısı olmasın...
Öğrenenin, öğretenin günü, aynı olmaz...

...

Koca gemi, kıvrıla kıvrıla geçiyor...
Bakıyorum kaç hafta oldu...
Az kalmış erguvanlar...

...

Erik çıktı...
Kiraz çıktı...
Peşimden dut gelmese, beni yiyenleri sapıma çeviririm di-
yen kiraz, belki de kurtlu...
Cesaret edip açmıyorum bile içini...

...

Afyon’da toplanıyordur, Fransa’ya gidecekler...

...

Eşekten düşenler ne kadar az olsa, o kadar iyi...

...

Likörde uyuyan, elma gibi kirazlar, çikolata olur sonunda...

...

Bizde olmayan, midye...

Yanında bira...

Patates...

...

İçinde R geçen aylarda bulunan istiridye...

Şimdi değil zamanı...

...

İşte o koca gemi...

Kıvrıla kıvrıla geçti gözümüzün önünden...

...

Denizi olmayan Paris’e gitti...

Denizi olmayan Maikop’a gider diye düşünürken...

...

Gemi Paris'e gitti...
Köpüğü, takip etmedi gemiyi...
Köpük, köpürdükçe köpürdü...

...

Afrodit, Knidos'tan güneş gibi doğmuştu...
Köpüğünden olmuştu denizin...

...

Erik ekşimedi daha...
Kiraz yeni çıktı...
Dut gelse bile, daha çok pekmez olacak, pestil olacak...

...

Köpüğü olmayan gemi...
Denizde değildir...

...

Kumda giden gemi...
Gemi değildir...

...

Geçen sene, bu zamanlarda da...

...

Öğrendim...
Dünüm yarından, öncesinde bugünden...
Farklı olsun diye...

...

‘Duvara çomak sok...’

...

Öğreten öyle öğretti...

...

Çembere çomak sokmak ise derdimiz...
Bilmeden soktum, diyebilsek keşke...

...

Çembere giren çomak, çıkmaz öyle kolay kolay yerinden...

...

Judas dediğim zaman, hiç şaşırmadan, biliyorum dediği
için...
Başka bir şey söylemedim, söylenmesin istendiği için...

...

Öğretecek bir şeyi var mı diye bakındım...

...

Erik ekşi, kiraz kurtlu...
Daha çıkmayan, dut dediğim zaman...

...

Bekliyorum, dedi...

...

Duvara çomak soktuk...
Pazartesi, gül ağacına bağlamıştık çoktan...
Perşembe ile yer değiştirmiş cumaları...

...

O siyah ışığı verenler...

Fatoş, Fatma, Figen, Filiz, Fulya'ya

Amaç farklıdır...

Çok sevdiğin bir arkadaşındır...
Çok sevdiğin, kardeşin gibi gördüğündür...
Çok sevmediğin, hatta biraz hoşlaşmadığındır...

...

En yükseğe, zirveye giderken...
Ardı sıra takip ederler birbirlerini...

...

Zirveye az kalmıştır...
Lider dönelim, der. Hazırlığını aylardır, hatta yıllardır yaptığınız tırmanış hüznle biter...
Amaç zirveyi görmek değildir...
Amaç zirvede çöp bırakmak değildir...

...

Amaç farklıdır...

...

Eğer nefes alarak, kalabiliyorsan zirvede...
Bir keyiftir...
Döndüğünde geriye, nefesi rahatlıkla alabildiğin o deniz seviyesine...
Esas keyif o zaman çıkar, nefesi düzenli alabiliyorsan eğer...

...

Teker teker çıkarsın, birbirine bağlı tırmanırsın...
Teker teker inersin, gerekirse bağlanırsın...

...

Bıçak vardır, istenmeyen bir gereklidir...
Birini feda edersin, yine birisi kurtulsun diye, o istenmeyen
gerekli bıçak ile...

...

Çöpünü değil ruhunu bırakırsın...
Kuşlar sever o ruhları...

...

Çiğeri kanamasa bile, kokusunu alır o ruhun...
Yukarılarda ses yoktur...

Doğa sessiz kalır yukarılarda...

...

Gök daha mavidir...
Yıldız daha parlaktır...
Siyah daha parlaktır...

...

S hücre...
Kök hücredir...

...

Lider karar verir...
Sorgulanmaz yukarılarda...
Doğru veya yanlış...
Karar karardır...

...

Lider vermez bazı kararları, uygular sadece...
Çöp bırakılmaması kararı, liderin değildir...

...

Zirveye çıktığımızı biliyorsunuzdur...
En yukarıda, yıldızlara en yakınızdır...

...

Erken indik...
Yavaş yavaş...

...

Denizi gördük...
Perşembeyi bağlayan gece... ...
Üçüncü yolculuğa beşimiz çıktık...

...

Çok sevdiğin, az gördüğündür...

Gamze, Gaye, Atiye, Talia'ya

Akasya...

Şarkılar söyledi...

Ağaçlar arasında, Sur dışında...

Kuş sesleri arasında, şarkılar söyledi...

Akasya...

Nerden biliyordu acaba...

Lütfiye ve Dursune'ye...

Sırtını dayamak...

Birlikte, aynı yöne bakabilmek...

Aynı rengi görmek, üç parçayı bir görmek...

Karşı duvarda, dün 'akasya' diyen babaannenin aynası, yansıtıyor hem beni, hem tabloyu...

Üçü, bir gösteriyor...

Maisie ve Majide'ye...

Lüzumsuz da olabilir...

Yeri geldiğinde lüzumlu olan, lüzumsuz da olabilir...

1992 yılında kapatalım, demiş.

Dedikten 3 hafta sonra...

...

Dedikten 22 yıl sonra...

...

Diyenleri dinlemedikçe, yanlış yapanlar, eksik yapanlar devam edecek...

Gökçe, Gizem, Gökşin, Gonca'ya...

Baba...

Beklentimiz var, bekliyoruz dediler...

...

Gece, artık sabaha döndü...

Perşembe bitti bile...

...

Adı, İbrahim...

Adı, Âdem...

Adı...

...

Adı çok önemli değil...

Baba...

Peygamber olmadan önce, baba...

...

Babalar ile oğulları...

Bir baba, teslimiyet yolunda, kurban ediyor...

...

Ali, sonra Efe...

Mustafa, sonra Kerim, sonra Doğa...

...

Hüseyin, sonra Alikonur... Rüçhan, sonra Murat...

...

Görüyorum, Onur geliyor...

Görüyorum, Osman geliyor...

Görüyorum, çok uzaklardan Jankat geliyor...

...

Teslimiyet...

...

Adı, İbrahim...

Adı, çok ilgilendirmiyor beni...

Adı vasıta, vesile oluyor...

...

Kim olduğu önemli...

Baba...

...

Oğul için baba...

Baba için oğul...

...

Yine yol kardeşliği vardı...
Hakikat sorgulandı...
Sonsuzluk sorgulandı...

...

Kurbanın kanı, toprağa akıyor...
Yağmur yağıyor, akan kandan sonra...

...

Et, sıcak yeniyor...
Bir masa etrafında...

...

Bizim ailenin geleneği...
Her bayramda kabak tatlısı olur...

...

Sünnet...
Kurban...

...

Baba ile oğul...

...

Su içinde bekleyen, meyve gibi olacak...
Her bir vişne tanesinin çekirdeği kalacak geriye...
Teker teker eriyecek, her bir vişne tanesi...
Su içinde eriyecek...

...

Yağmur, akan kanı temizlemek için yağacak...

...

Rengini suya verecek, su içinde bekleyen meyve...

Gözde, Gülçin, Güler, Gunda, Hande, Hatice'ye

Gece

Dün akşam gidemedim...
Çok 'meşguldüm'...
Yusuf Kalfa'yı çok sevdim...

...

Gece...

Deniz çekildi...
Bir taş, bir büyük taş, bir başka büyük taş, bir kaya, bir başka
büyük kaya vardı gözüken...
Hepsi yosun kaplıydı...

...

Gündüz...

Deniz geldi, kıyıya kadar...
Görünen, sadece altın sarısı kum vardı, deniz kapattı gece
görünenleri...

...

Dolunay görmemi sağladı...

...

Üç noktayı böyle de kullanmayı seviyorum...
Siyah bira köpüğüne dört yapraklı değil, üç yapraklı yonca,
her zaman yapılan...

...

Denizin başladığı, karanın bittiği yerde görülür,
'denizde olan kara ve karada olan deniz'...

Fulya, Ruhsar ve Aysel'e...

İlçenin adı Maden...

Önce trenle geçmişt看...

İlk gördüğümün üzerinden otuz beş sene geçmiş...

İlçenin adı Maden...

İçi, 'üstünden' oyulmuş bir dağ var, yanı başında...

Tünel var, tren yolu geçiyor o tünellerden...

Kardeş gibi evlerin çatıları, ikişer, üçer, dörder kardeş gibiler...

Sabah geçtim Maden'den, otuz beş yılın sonunda ilk gördüğüm gibiydi...

Tek değişen, ilk gördüğümde yağmur yoktu...

Bir köprü ile yola bağlanıyor tüm kardeş çatılar...

Tünellerin sahibi kırmızı lokomotif ve kara vagonlar, ses çıkararak geçiyor, köprünün diğer yanından...

İçi oyulmuş koca dağ, çatısı açık olsa da heybetini gösteriyor...

Çatısı olmayan dağın içi, üstünden oyulsa da, hep dağ kalmak istiyor...

Elmas, Hikmet, Yıldız, Jale, Zeynep, İsmet ve İkbâl'e...

Uykusuzum...

...

Sofradan kalan kırıntı olsun...

Keşke bir kuşu doyurmaya gitseydi, sofrada bölüşülen ekmeğin kırıntısı...

...

Erişkin iki karga, yavru bir baykuşu iki yanından sıkıştırıyordu...

Can havliyle, kanatlarını açabildiğine açmış o yavru baykuş, iki kara gagaya karşı savunuyordu kendini...

Fırsatını bulunca, neredeyse toprağa yapışık uçarak kaçırıyordu yavru...

Yetişince kargalar yine kanatları açılıyordu...

...

İçimden diledim, gece olsa bir an...

...

Uykusuzdum, yavru baykuş perçinledi...

...

Yarı mavi bakışına bakmadı yavru baykuş...

Gece olsa, yeşil baksan, dedi...

...

Uykusuzum...

...

Islak yeşilin kokusu rüzgârla geldi, uyandırdı...

...

'Önce İnsan'...

'Birbirimize faydamız yok, insanlığa olsun'...

Demiştim...

Uykusuzdum, uyanırken üstelik...

...

Sofradan kalan kırıntı...

...

Sofradan da hakkımı aldım...

İlke, İlknur, Nil, İnci ve İpek'e....

Deniz arkamızda...

...

İki yunus, ardı ardına...

Bir parmağın etrafında dolanmışlar, ardı ardına...

...

Bitmiyor dönmeleri...

Yan parmakta, benzer bir halka daha...

...

Çatı, üstü kapalı olduğu için çatı... Açık olsa, dam...

...

Eli çenesinde, ı ışık gibi doğudan izliyor bizi İlker...

Her gece, birden fazla adı geçen İlker...

Tebessüm ettirenleri, duydum sadece...

...

Her şimşekte, aydınlanıyor deniz...

Şimşek bir yol yapıyor, gökten denize inen bir yol...

...

Enerjinin değişen hali, bir yol açıyor kendine, göğün için-
den...

...

Deniz arkamızda...
Diyorum, bu senin elin değil diyen kardeřime...
Rehberimin eli, benim elimdir...

...

Kuma, kayaya yazamasak bile...
Beynimize, kalbimize kazımak için önce kâğıda yazdık...

...

Oęulun adı duyan...
Oęulun adını duyan, doğum duymuş gibi gözlerini kapadı...

...

Tebessüm ettiren, eli çenesinde izliyordu bizi...
Çatıda kendi köşesinde yerini almış iken...

...

Oęulun adını duyan anlattı...

...

Yaşı bir yaş büyütülen...
Eti senin, kemięi benim diyen ana-baba duysun...

...

Bir yaş kemik yaşı büyütülenin ana-babası duysun...
Ruhu ete, kemiğe büründü...

...

Enerji kendine gökten bir yol buldu...
İndi denize...
Bir damlaydı, derya oldu...
Tuzu filan fark etmez, iki damla göz pınarından, bir damla
gökyüzünden indi...

Irena, Dana ve Adina'ya

Şımardım...

Prag-Havana uçağı...
Nâzım'ı taşımış...

...

Vitosky ise beni, Moskova'dan Havana'ya taşıyor...

...

Şımardım...

Bayram harçlığım, duman olsun, yanında ikram ederlerse
rom, hani yerlisinden olursa, 'ateş' diye bağırırım Havana
sokaklarında...

...

Baltica 7 numaradan içince yedi tane...
Taksim tehir oluyor... Visotsky...

Vildan, Mahinur ve Mehtap'a...

Taş Plak...

Nâzım'ın, Prag'dan Havana'ya gidişini hatırladım... Moskova'dan Havana'ya gidişim bayram harçlığı oldu bana...
Biraz şımararak gittim...

...

Bir sene önce almıştım uçak biletimi...
Babaannem rahatsızdı. Dilerim, ben oradayken bizi bırakmaz, diyordum...

...

Bayram bitti, herkesi beklemiş...
Bir gece yarısı bilinci yerinde, şarkı türkü söyleyerek veda etti bize...

...

Taş Plak...
'...Kırma insan kalbini, yapacak ustası yok...'
Hiç duymadığım bu şarkıyı ve diğerlerini söyleye söyleye veda etti...

...

Babamın babasını görememiştim, ben doğmadan vefat etmiş...
Hasan ismim oradan geliyor...

Çerkeslerde, gelinin kayınpederinin ismini söyleyememesi yüzünden, bir isim daha koymuşlar bana...
Çerkes Hasan'ın torunu Hasan Okan İşcan...

...

Dedemin köstekli Serkisof saatini çok isteyen olmuştu, ama o bana vermişti...

...

Anneannem vefat etti... Hislon saatini ben istedim...

...

Dedem vefat etti...
Markası artık yazmayacak kadar eskimiş saatini ben istedim...

...

İki dede saati, bir anneanne saatini saklıyordum...

...

Babaannemi her ikisinin vefatından sonra ziyaret etmiştim...
Cenazelere gelememişti çünkü...

...

Anneannem için, Lütfiye Hanım kardeşim gibiydi, Dedem için, Fuat Ağabey ağabeyim gibiydi, demişti...

...

Her iki cenazeden sonra, mezara sen yerleřtirmiřsin, demişti...

Dememiřti ama, ben anlamıştım. Beni de sen yerleştirirsin dercesine, söylemişti bunu...

İřte o yůzden endiřeleniyordum...

...

Kůba'dan dōndům...

Artık iyice ağırlaştı durumu dediler...

...

Kaybettik...

...

Duvar saati vardı bir tane...

Senelerdir evden dışarı çıkamadığı için ayakkabısı yoktu, ko-yamadık kapı ۆnůne bir çift ayakkabısını...

Torun gۆrdů, torun çocuđu gۆrdů...

...

Dođaldır, her torun babaannesini sever, dedesini sever...

...

ۆyle yetiřmiř...

En bůyůk ođlundan ilk erkek torunuydum...

...

Hasta yatağında bile beni görünce canlanıyordu...

...

Tok olanın bile karnını doyurmasını severdi...

...

Çiçeklerimiz üstünü örttü...

...

Önce, babam girdi mezara...
Amcalarımı beklerken, yeğeni girdi...

...

İzin ver, ben gireyim, dedim...
Çıktı, görevimi yerine getirdim...

...

Ayaklarından tuttum, önce ayakları girdi...

...

Görevimi yaptım...

...

Çiçeklerimiz üstünü örttü...

...

Güzel yaşadı...
Mutluyum, çok mutluyum diyordu...

...

Kardeşlerimle paylaştım...
Kardeşlerim de acımı paylaştı...

...

Hayat devam ediyor...
Görevim var...

...

Oblomov...
Aralık ayında...
Öncesinden, gördüğümü de mutluluğumu da paylaşmam la-
zım...

...

Bir başına kalmış, bir ülkeye gidiyordum...
Moskova'dan uçağa binmeden aklıma geldi...

...

Üç caddenin köşesinde bir adresi vardı cemiyetin...
Küba'nın başkenti Havana'da...

...

Bir fotoğraf...
Büyük bir bina...
Üstünde bir dünya...
Dünyanın üstünde bir işaret...

...

Orak ve çekiç olan binalar arasında bir bina...

...

Hepimiz çalışıyoruz...

...

Otuz bin kardeşin, iki yüz doksan bir tanesi...

...

Bağımsızlık savaşını başlatan Jose Marti...
Guantanamo’lı Kadın’ın sözlerini yazan Jose Marti...

...

502 numara...
504 numara...
506 numara...
508 numara...
Üç caddeyi gören yer...

...

1 Ağustos 2014
İmzalandı ziyaretim...

...

Acımı kardeşlerim paylaştı...
Mutluluğumu kardeşlerimle paylaştım...

*Melek, Melike, Meltem, Menekşe, Meral, Merih
ve Merve'ye...*

Çok yok...

Çok mu var...

Çok değil, saat birden sonra sayması daha kolay...

...

Kuşların sesi çıkana kadar...

Sonra...

Sonra, gözbebekleri büyür...

Mum yanmıştır mermer üstünde...

Önce erir, sonra kurur yanan o mum...

Beyaz mermer üzerinde kuruyan o ince şekilli tabakayı alırsın, iris olmuştur artık...

...

Çok yok...

...

Ya perde...

Perde oyunu bozar...

Kadife, boydan boya bir perde, ağırlığı kadar ışığı saklar...

Gözbebeklerinin büyümesini engeller...

Işığın girmesini de engeller...

...

Gece göremezsın, mum ışığında bile...
Kenara koyarsın gözlüğünü...

...

Sorular o vakit, göz rengin nedir diye...
Mavi dersin...
Yeşil dersin...

...

Koyu yeşil kadife perde...
Güneşi taşımaz odaya...
Kenara koyduğun gözlükle, balık gibisindir...

...

Bi sol yana, bi sağ yana...
İkisini birleştiremezsin...
Akvaryum içinde balık gibisindir...

...

Bir lokma yem geldiğinde büyük zannedersin...
Arkasından büyük gözüktür...

...

Gözlük büyütür hayatı...
Gecenin karanlığında küçüktür...
Daha miniktir gördüklerin...

...

Gördüğün...
Ne görürsen artık...

...

Çok var mı diye soranlara, cevap verene kadar...
Gün çoktan ağarır...

...

Sokakta bulursun kendini...
Gölge, takip eder sokakta...
Göremezsin, unutmuştundur çünkü...
Çok var mı, diye soranlara dersin...
Çok yok...
İyi geldin bana, dedi...
Ne hissedebilirim ki sevindim...
Düzenli olup olmadığını sordu bireysel değil, dedim...

...

İyi geldiğime sevindim, karşılıklı olsa gerek...
Güzel de oluyordu dedi...
Aşçıyan mektubunu almış mıdır diye düşünüyordum, almamış belli...

...

İyi geldin bana demeden önce, farkında olduğuna dair söylemini üçlediğini söyledim.
Aslında çok kullanıyorum, farkında olduğuma dair değerlendirilmeyi çok kullanırım, dedi...
Demek, farkında olduğunu iyi fark ettirmiş bana da...

...

Zirve’de çocuk...

Derin’de çocuk...

Sordular bana, sonra söylemişler bana sorduklarını...

...

Kokuyu biliyorlar...

Girmeyeyim kokuya, göz görmediğinde farkındalığı daha fazla üstelik...

Karanlık oda, kokar her zaman...

...

Bana, Girit gelmesiyiz, dedi...

Cidden mi, diyorum...

Gerçekten, diyor...

Rüzgâr gibi denen cevaba, cevabım var...

Rüzgâr durmaz...

...

Gitmesin daha öteye...

Gitse de tez gelse, bir dönse yerküreyi...

Kürenin kuzeyi, kürenin güneyi...

Kıskanmasınlar birbirlerini...

...

Gelmesiyiz, dedi...

...

Üç telli, üç parmakla çalınıyor...

...

Çok yok, dedim...

Çok yok diyene kadar epey zaman geçmiş, epey dil dökülmüş...

...

Kokusu gelene kadar...

...

Farkındalığın artmasını duyularla beklerken...

Bir defa daha...

Çok yok...

Kamile, Öznur, Mine ve Nalan'a

Sonradan anladım...

Gecenin büyüsunü kaçırdım...

'Uzaktan bir ses geliyor...' diye başlarsın demişti...

Daha çalışma bitmeden...

...

Sofradan önce, görevim verilmişti bile...

...

İki görevli, görevliydi...

İlk defa demiştim...

...

Sonradan anladım...

İki görevli daha vardı...

...

En uzağa düşmüştüm, yine de geliyordu, derinden iki nefes...

...

Sessizce fısıldıyorlardı...

...

Dün akşamdan görevim vardı...
Gecenin büyüünü kaçırdım...
Gözkapaklarıma engel olamadım...
Ağır ağır kapandı...

...

Boğaziçi'nden kaçtım, bir kayıkla...
Sürülmüştük, yine kara olan denizde...
Karadeniz'de kaybolmuştu...

...

Gecenin büyüünde iki lisan öğrendim...
Şair demiş ki...
Ne dediyse demiş...
Ben öyle anlamadım, başkası nasıl anladı. O, ne demek istedi...

...

İki kardeş...
İki şair...
İki lisan...

İki lisan öğrendim dün gece...

...

Anlamadığımı ve anladığımı sandığımı iki lisanı, bir gecede öğrendim...

...

Yerkürenin kuzeyinde birisi varsa...
Yerkürenin güneyinde diğeri var...

...

Okyanusun doğusunda biri varsa...
Okyanusun batısında diğeri var...

...

Biri gündüz, güneş ise...
Diğeri gece, ay...

...

Yüreklerinin gördüğünü dile getiren şairler, bir defa daha dile geldiler...

...

Bir defa daha anladım, ölmediğimizi...
Ölümsüzlüğümüzü...

Nazan, Name ve Nefin'e

Çizgi olmuşuz...

...

Perde açılır, kendimi sahnede bulurum...

Beklediğim ve beklemediğim, sevdiklerim doldurmuştur koltukları...

Gözleri gözlerime değer...

Sesim tenlerine değer, bazısının yüreğine...

...

Elimde, sayfa sayfa hayatım vardır...

İşi bitince elimden kayar o sayfalar...

...

Elimde o bir tomar kâğıt...

...

Teker teker sahneye iner o sayfalar...

Maestro yetişemez notalara, elimden giden sayfaların o hızına...

...

Elime sığmayan sayfalar azalınca, yapışırım...

Bazıları kırışır, okunur yine de...

Yaşanır...

...

Gece dönmeden...
Biri ona, biri bana emanet edildi...

...

Ben, noktaydım...
İki nokta olduk...
Çizgi olmuşuz...

...

Üç ok, tam ortadan birbirini kesti...

...

Bir ile üç arasında kalamadı kimse...
Bir ile başladı, üç ile bitti...

...

Taşıyan eller değişir, emanet değişmez...

...

Perde kapanacak zannediyordum...
Öyle değilmiş meğer...

...

Yeni karakterler, elden henüz düşmemiş sayfalarla geldiler
sahneye...

...

Taşıyan eller değişiyor...

...

Güzel insanın, benim ona anlattığımı daha sonra bana anlatması gibi...

...

Öyle olmuş, böyle olmuş...

Suna, Berrak, Neşe ve Zerender'e

Berrak...

...

Dün gece...

Dolunay gecesi...

...

Üç elmas iğne, dolunay ışığında parladı...

O üç uzunçalar, o üç elmas iğne olmasaydı, su gibi ses vermezdi...

Gramofondan gelen, suyun sesiydi...

Berrak...

Ruhi bir ses, bir hal ile geldi kulağımıza...

...

Oğul, babayı görür görmez tanıdı doğumunda...

Oğul, babayı dokununca tanımişti ilk doğumunda...

...

Dost su sesi, kırk kardeş arasında, sessizce dinlendi...

...

Dün gecedan beri dolunay var...

Dün gecedan beri, üç elmas iğne, su gibi ses veriyor...

Nefin, Setenay, Albina, Janset ve Nejan'a...

Kapattılar...

Üç elması, üç defa kıskandım...

Sofrada bir daha söylendi, çıta yükseliyor, dendi...

...

Dün, adıma yazıldı, demişti...

Yanıma geldi, omuz omuza durduk...

Kimmiş seni yazan, dediğimde, bana el yazınızla yazarak verir misiniz saklayacağım, dedi...

Üstadı, deri üstüne yazacağın el yazınla ver, dedi...

...

Bir tek onun bildiği, görevim varmış...

Dört satır dünden gitti bile...

...

Mezarıma gideceğiz, dedi...

Erguvan ağacı olsa gerek, mayıs ayının ilk zamanları...

...

İsteddiği kadar sıkı olsun ilmik...

Gelip geçerim demiş rüzgâr...

...

Deri karşısına çıkınca...
Hele bir dur orada, demiş...

...

Nefes alıp almayacağı belli olmayanın başucunda beklerken anlatıyor...
Kapattılar...
Ne yapabilirim diye düşünmeyi öğrendik, düşününce gerisi geliyordu zaten...
Hepimiz ustaydık çünkü...

...

Bana altı ağaç emanet edildi başlarken...
Ben dokuz ağaç emanet ettim bitirirken...

...

Üstüne tarçın dökülmüş kabak tatlısı...
Bir lokma tadına bakıldı...

...

Düşündüm...
Bize ne emanet edildi, ne emanet edeceğiz...

...

Ağaç müziğin sesine doğru eğilmeye çoktan başlamış bile...
Ağaç rüzgârı takip ediyor...

Fikret, Hamiyet, Mualla ve Nezaket'e

Meşe gölgesinde...

Aksak pazar...

...

Anneanne...

Anne...

Torun...

...

Sordum ne ağacı diye...

Meşeyim, dedi koca ağaç...

Beş yoktu...

Bir meşe ağacıydı...

Dörde bölünmüş...

...

Karadeniz uzak değil...

Kokusu, soğuğu ile yakın...

...

Karadeniz'de değil...

Boğaz'da...

Bulut Boğaziçi'nde...

Boğaziçi ekin olmuş...

Başak'lar olgunlaşmış...

Eğmiş başını...

...

Meşe gölgesinde...

Yoros ile Yuşa eğiliyorlar, Meşe'nin gölgesinde...

...

Otelin kral dairesindeyiz...

Girişimiz belli, çıkışımız yok...

...

Can olsun...

Can olsun...

Can olsun...

...

Aşk olsun...

Bir daha olsun...

...

Şimdi değil daha sonra...

...

Demıştim üç ile başlar, iki ile devam eder, bir ile biter...

Bir ile başlar, üç ile devam eder...

...

İki ile başlamaz...
İki ile başlanırmış...
İşte böyle...

...

Ağaç gölge ediyor...
Bir-iki tanesi düşerse toprağa...
Boy verirse, ağaç orman olacak...
Bulut yağmur getirsin...
Yağmur bereket getirsin...

...

Otelin 'kral dairesi' değil...
Cennet katı olsun yerimiz...

Hepsine...

Güzel şeyler de oldu...

İki gün önce kaldırımları kırık dökük, o büyük caddeden yürürken, “İsa doğdu, hediyenizi almak ister misiniz?” diyerek birisi önümü kesti.

“Ne zaman doğdu?” dedim ve hiç durmadan devam ettim. Açıkçası biraz da alaycı gülüyordum hızla oradan uzaklaşırdım...

Bir-iki adım atmıştım. Yerine oturmamış o büyük kaldırım taşı kırığından nasıl çıkabildiğini bilemediğim çamurlu su, yüzüme kadar geldi...

İsa yine doğmuş, yeni bir sene yine kapımıza dayanmış, üstelik bana hiç sormadan, işte o çamurlu su sayesinde anladım...

Borç kapı tarafıymış, alacak duvar tarafıymış...

Eskiden, hiç sevmediğim halde muhasebecilik yapan biri olarak, yaşadığım son bir seneyi düşündüm...

Düşünürken uyumuşum bile...

Aslında Oblomov’u bitireli neredeyse ay bile olmadı, ancak epey yorulmuşum demek ki...

Sabah, kolumda ve bacaklarımda bir ağrı hissettim. Ağrıyan yerlerime dokunduğumda, daha da acı veriyordu bana. Morardığını gördüm, demek sokak hırpalamıştı beni...

Düşündüm, ama tembellik yapmadan...

...

Aldığım notları gözden geçirdim önce...

Henüz unutmadıklarım olduğu için şanslıydım sanırım...

Başladım yazmaya aldığım o küçük notlar üzerinden...

...

Dün gece, cevizi sormuştu bana... ‘Bilir misin?’, demişti...
‘Cevizi bilmez miyim, üstelik çok severim’, demiştim...

...

‘Peki, daha önce hiç ceviz görmemiş birisi olsaydın, o yeşil kabuğu görsen, ne düşünürdün?’ diye sordu...
‘Büyük olasılıkla bırakır giderdim’, dedim...
Cevizin yeşil kabuğu, sert kabuğu, üstündeki zarı, sonra süt cevizi...
Cevizin yağı...

...

Süs olsun diye, en üstüne dökülen cevizin yağı ‘serendipity’
ne demek, onu anlatıyor herhalde...

...

Çok sevdiğim babaannem, ‘Esas Hasan’, aslında ‘Çerkes Hasan’ diye bilinenin yanına gitti...
Cenazesinde, ondan büyük yoktu artık.
Giderken, mutlu gitti.
Beklenen yağmur, sonra yağdı...

...

Güzel şeyler de oldu...
Güzel şeylerden, küçük olsa bile sevinebilmesini öğrendim...

...

Küçük bir anahtarlık hediye ettiğim, çok memnun oldum, di-yordu...

Yanlışlık yaparak fazla para üstü verene, parayı iade edince, mutluluktan uçarak teşekkür ediyordu...

Şekersiz bir yetmişlik bulunca, sevabı torunlarına bile yeter diyen Neyzen değilse de, sözü çıkardı nefesinden...

O küçük mutluluklar, beni de mutlu etti...

...

Acı tatlı, çok çabuk geçti bu sene...

Öksüremeden, bitti bile...

...

Hiç duymadığım şeyleri duyduğum bir sene oldu bu sene...

Bir inci...

Biri büyük, diğeri küçük, iç içe geçmiş...

...

Kilo aldığım, göbeğimin büyüdüğü, saçımın uzadığı bir sene oldu bu sene...

Aynaya, her sabah ve her gece baktığım bir sene oldu bu sene...

...

Bu sene çabuk geçti...

Soluk almadan günü bitirdiğim günler oldu...

Bir günde üç denizi gördüğüm oldu...

...

Her zaman, istisnasız her zaman herkes için iyi düşün diyen,
hep aklımda olduğu için...
Çok iyi geçti bu sene...

...

Keyifle kahve içtiğim, keyifle içtiğim o kahveyi dostlarımla
içebildiğim günler oldu bu sene...

...

Kumda yavaş pişen kahvenin tadını ayrı, bademli kanyağın
tadını ayrı, özlediğim oldu bu sene...

...

Üç defa hapşırdığım sene oldu, yine bu sene...